

متن پرسش

با سلام خدمت استاد طاهرزاده: در مورد تکیه ی فراوان جنابعالی در منشوراتتان به مفهومی به نام «خودآگاهی تاریخی» لازم دیدم تا مواردی را مطرح کنم، اگر بخواهیم آنچه که نیچه در فلسفه ی اخلاق در مورد «اراده ی معطوف به قدرت» را پیش فرض بگیریم و از طرف دیگر آنچه عبدالرحمن جامی و زنده یاد احمد فردید تحت عنوان خودآگاهی تاریخی مطرح کرده اند و عمدتاً این خودآگاهی تاریخی ذیل عنوان دو اسم «لطف» و «قهر» مدنظر بگیریم، و از طرفی دیگر مدعیات جنابعالی در مورد پدیداری به نام «انقلاب اسلامی» را ملاک قرار دهیم، در نهایت این خودآگاهی تاریخی ذیل اسم «قهر» قرار می گیرد، و از مهمترین مصادیق آن «واقعه ی ترور سپهبد قرنی» می تواند باشد. آنچه قابل تامل است در دو نکته است، یکی اینکه: اولاً تکیه بر مصادیق نمی تواند پشتوانه ی عقلی داشته باشد زیرا جمع نقیضین و ضدین محال است، اگر واقعه ی ترور آقای قرنی مصداقی از اسم «قهر» باشد، در مورد ضد انقلاب و ملحدین نیز می تواند چنین مصادیقی یافت شود مثل واقعه ی سیاهکل دوم اینکه: این مفهوم «خودآگاهی تاریخی» در مواردی چون جلادان تاریخ مثل صدام حسین و یا قاجاقچی بین المللی چون پابلو اسکوبار نیز می توان یافت و یا بعضی از مصادیق شهرت و... چگونه سلوک در راه خدا و دیانت را در ریلی قرار می دهید که قابلیت تطبیق با: «سودجویی»، «انطباق با محیط» و یا «منطق موقعیت» را دارد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به نظر می آید این موضوع، جای بحث زیادی دارد که ورود در آن در این میدان ممکن نیست، در رابطه با سؤالی که رفقا در موضوع «حضور تاریخی» داشتند به این نتیجه رسیدیم که مباحث «معنای درک حضور تاریخی اصحاب امام حسین «علیه السلام» به صورت کتاب درآید به این امید که تا حدی معنای حضور تاریخی برای رفقا روشن گردد. موفق باشید

<https://lobolmizan.ir/book/۱۶۲۲?mark=%D۹%۸۵%D۸%B۹%D۹%۸۶%D۸%A۷%DB%۸C%۲۰%D۸%AD%D۸%B۶%D۹%۸۸%D۸%B۱>

اندیشه» در رابطه با سوره فتح داشتند، در جلسه ششم آن بحث نکات ظریفی را در رابطه با حضور تاریخی به میان آوردند که خوب است نسبت به آن نکات نیز تفکر شود. https://eitaa.com/soha_sima/۴۷۳۶

